

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 18 stycznia 2013 r.

DOLiS/DEC-49/13/3720,3721,3722,3723,3724

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, art. 3a ust. 1 pkt 1 i art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana R. W., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 31 lipca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC 717/12/47253,47256,47261,47162,47164) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pana R. W., dotyczącej przetwarzania jego danych osobowych przez Komisariat Policji w K., Panią E. Du., adw. Panią A. D. prowadzącą Kancelarię Adwokacką, Panią M. D.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana R. W., zwanego dalej Skarżącym, dotycząca przetwarzania jego danych osobowych przez Komisariat Policji w K., Panią E. Du., adw. Panią A. D. prowadzącą Kancelarię Adwokacką oraz Panią M. D. W treści ww. skargi Skarżący podniósł w szczególności, iż cyt.: „(...) osobami odpowiedzialnymi za ujawnienie moich [Skarżącego] danych osobowych są funkcjonariusze Policji z Komisariatu w K. (...)”. W piśmie z dnia [...] marca 2012 r. skierowanym do organu Skarżący doprecyzował cyt.: „(...) wskazuję wszystkie podmioty i osoby fizyczne odpowiedzialne za ujawnienie moich [Skarżącego] danych osobowych. Komisariat Policji, K. – nie wiem, który z policjantów przekazał moje [Skarżącego] dane osobowe p. E. Du., (...). Bezspornym pozostaje fakt, iż do momentu złożenia przeze mnie zeznań na powyższym posterunku, p. Du. nie знаła nawet mojego [Skarżącego] nazwiska, a tym bardziej czy byłem karany, czy nie. Nielegalnie zdobyte dane i informacje, p. Du. przekazała następnie swojemu adwokatowi A. D., adres kancelarii (...), a także p. M. D., (...)”. Wyjaśnił również cyt.: „(...) na przełomie października i listopada 2010 r. składałem [Skarżący] w powyższym Komisariacie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa dotyczące mojej [Skarżącego] przyjaciółki D. D. i jej rodziców p. Du. P. Du. do czasu przesłuchania w tamtejszej Komendzie Policji nie znali moich [Skarżącego] danych osobowych (...)”. Ponadto dodał, iż cyt.: „(...) w listopadzie 2011 r. moja [Skarżącego] przyjaciółka D. D. otrzymała pismo procesowe p. E. Du.,

sygnowane przez mecenas A. D., w którym znów bez mojej [Skarżącego] wiedzy i zgody wykorzystują moje [Skarżącego] dane osobowe (...). W tym samym okresie p. E. Du. przekazała moje [Skarżącego] dane osobowe p. M. D. i razem sporządziły pismo sygnowane przez mecenas A. D. do Sądu Rodzinnego (...). W związku z powyższym Skarżący wniósł cyt.: „(...) usunięcie moich [Skarżącego] danych z powyższych pism i nieudostępnianie moich [Skarżącego] danych osobowych (...), pociągnięcie do odpowiedzialności wszystkich podmiotów i osób fizycznych odpowiedzialnych za udostępnianie, przetwarzanie, upublicznianie bez mojej [Skarżącego] wiedzy i zgody, moich [Skarżącego] danych osobowych (...)”.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (dalej – GIODO) ustalił, co następuje.

1. Pani M. D. w piśmie z dnia [...] kwietnia 2012 r. skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oświadczyła cyt.: „(...) nie znam R. W., nie wiem jak wygląda, bo nigdy go nie widziałam. Nie udostępniłam nikomu danych osobowych W., ponieważ ich nie posiadam (...)”.
2. Pani E. Du. w piśmie z dnia [...] kwietnia 2012 r. skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oświadczyła cyt.: „(...) R. W. pozostaje w związku faktycznym z moją córką D. D. i zamieszkuje z nią i moimi wnukami. Dane osobowe R. W. posiadam stąd, że sam mi się przedstawił podczas pierwszej wizyty w moim domu z imienia i nazwiska oraz powiedział gdzie mieszka, a także gdzie pracuje i jaki ma zawód. Danych Skarżącego nie pozyskałam więc z Komisarjatu Policji w K., albowiem znane mi były wcześniej (...). Wszystkie informacje o Skarżącym posiadam więc od niego, mojej córki oraz z rozmów z członkami mojej rodziny, między innymi od zmarłego męża (...)”.
3. W ww. piśmie E. Du. wyjaśniła ponadto cyt.: „(...) sprawa o ograniczenie władzy rodzicielskiej D. D. nad małoletnimi dziećmi W. i P. D. oraz kontakty z małoletnimi tocząca się w Sądzie Rejonowym dla Ł. w Ł. – sprawa została podzielona na dwie – o sygn. [...] [umorzona] oraz sygn. [...]. Sprawy toczyły się z mojego wniosku oraz wniosku M. D. (...). Podstawą prawną złożenia przeze mnie wniosku o ograniczenie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi jest art. 572 k.p.c. (...) D. D. wraz z dziećmi zamieszkuje razem ze Skarżącym, więc w sprawie rodzinnej dane o Skarżącym musiały się pojawić z uwagi na to, że Sąd musi ustalić warunki w jakich przebywają dzieci (...)”.
4. Komendant Powiatowej Policji w P. w piśmie z dnia [...] kwietnia 2012 r. (znak: [...]) skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oświadczył, iż cyt.: „(...) Posterunek Policji w K. Komendy Powiatowej Policji w P. nie posiada w swoich zbiorach i nie przetwarza danych osobowych R. W.. Funkcjonariusze tego Posterunku nie udostępniali także danych osobowych R. W. Pani E. Du. (...)”.
5. Adw. Pani A. D. w piśmie z dnia [...] maja 2012 r. skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oświadczyła, iż cyt.: „(...) jestem pełnomocnikiem E. Du. w sprawie, która toczy się przed Sądem Rejonowym dla Ł. w Ł. [...] Wydział Rodzinny i Nieletnich o ograniczenie władzy rodzicielskiej i kontakty z małoletnimi wnukami E. Du., w której wskazano dane osobowe Skarżącego (...). Skarżący zamieszkuje wspólnie z małoletnimi dziećmi, których dotyczy postępowanie opiekuńcze [adres Skarżącego to jednocześnie adres małoletnich]. (...). Waga zarzutów co do nieprawidłowości wykonywania władzy rodzicielskiej z uwagi na dobro małoletnich dzieci wymagała precyzyjnego określenia jakie dobro małoletnich i przez kogo może być zagrożone, stąd wskazanie imienia i nazwiska Skarżącego, zaś co do karalności Skarżącego wyrażono jedynie przypuszczenie co do takiej okoliczności z podkreśleniem konieczności podjęcia działań zmierzających do ich weryfikacji właśnie w toku postępowania opiekuńczego (...). Podstawą prawą wskazania danych osobowych Skarżącego w piśmie wszczynającym postępowanie skierowanym do Sądu Rejonowego

dla Ł. w Ł. jest art. 572 kodeksu postępowania cywilnego (...) oraz art. 3 k.p.c. w zw. z art. 6 kodeksu cywilnego (...). Poza pismem wszczynającym postępowanie o ograniczenie władzy rodzicielskiej i kontakty nad małoletnimi dziećmi, wniesionym w wykonaniu obowiązku ustawowego z art. 572 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. oraz art. 6 k.c. i skierowanym do Sądu Rejonowego dla Ł. w Ł. V Wydział Rodzinny i Nieletnich nie ujawniłam danych osobowych Skarżącego żadnym innym podmiotom i nie przetwarzam ich”.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 31 lipca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-717/12/47253,47256,47261,47262,47264), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w przedmiotowej sprawie.

W dniu [...] sierpnia 2012 r. (w ustawowym terminie) do Biura GIODO wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. W ocenie Skarżącego cyt.: „Decyzja z dnia 31 lipca 2012 jest niesłuszna, ponieważ tak jak podejrzewałem [Skarżący], p. E. Du. (wraz z policjantami z Komendy w K.) odpowiedzialna za nielegalne udostępnianie i przetwarzanie moich [Skarżącego] danych osobowych przeinaczyła bezsporne fakty, zrobiła ze mnie [Skarżącego] imbecyla i kryminalistę, a z mojej przyszłej żony wyrodną matkę. (...) Nigdy, przenigdy p. Du. nie usłyszała z mych [Skarżącego] ust brzmienia mego [Skarżącego] nazwiska. Przedstawiłem [Skarżący] się jej moim [Skarżącego] nazwiskiem rodzowym S. i tylko pod takim mnie [Skarżącego] znała do czasu składania moich [Skarżącego] wyjaśnień na komisariacie w K. (...) Twierdzenia, iż zna [Pani E. Du.] moje [Skarżącego] od członków rodziny są wręcz idiotyczne, ponieważ do dnia dzisiejszego nie znam [Skarżący] nikogo z tej rodziny i nie mam życzenia poznać”. Jednocześnie Skarżący wnosi o cyt.: „W tym stanie rzeczy proszę zweryfikować swoją decyzję dotyczącą mojego [Skarżącego] wniosku i odnieść do rzeczywistych faktów, proszę zapoznać się ze wszystkimi przesłanymi dokumentami i dowodami, wyjaśnienia osób i podmiotów odpowiedzialnych za ujawnienie moich [Skarżącego] danych osobowych nie są poparte żadnymi dowodami. Domagam się [Skarżący] prawdy i wyciągnięcia konsekwencji. Żądam bezzwłocznego usunięcia moich [Skarżącego] danych osobowych z wyżej wymienionych akt spraw sądowych i ukarania osób odpowiedzialnych w myśl art. 27 Ustawy o ochronie danych osobowych”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 31 lipca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-717/12/47253,47256,47261,47262,47264) jest prawidłowe.

Na wstępie niniejszych rozważań należy ponownie zaakcentować, iż zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą, ustawa określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych. Jednakże zgodnie z art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy, ustawy nie stosuje się do osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych lub domowych. Natomiast przetwarzanie danych osobowych przez osoby fizyczne w celu dochodzenia przez nie praw przed sądem traktowane jest jako przetwarzanie w celach osobistych, stąd też nie podlega przepisom ustawy.

Ponadto ponownie należy wskazać, iż zgodnie z art. 572 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), zwanej dalej k.p.c., każdy, komu znane jest zdarzenie uzasadniające wszczęcie postępowania z urzędu, obowiązany jest zawiadomić o nim sąd opiekuńczy.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych słusznie wskazał w zaskarżonej decyzji, iż przetwarzanie danych Skarżącego przez Panią E. Du. i Panią M. D., jakie miało miejsce w niniejszej sprawie, czyli w szczególności w celu zainicjowania postępowania przewidzianego art. 572 § 1 k.p.c., jest przetwarzaniem danych w celach osobistych w rozumieniu art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy, do którego nie stosuje się przepisów ustawy.

Odnosząc się po raz kolejny do zarzutu Skarżącego dotyczącego nieuprawnionego przetwarzania jego danych przez adwokat Panią A. D. wskazać należy, iż stosownie do art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne między innymi wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Z kolei zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 ze zm.) zawód adwokata polega na świadczeniu pomocy prawnej, a w szczególności na udzielaniu porad prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed sądami i urzędami. Z powyższego wynika zatem, iż Pani A. D. świadcząc pomoc prawną na rzecz Pani E. Du., polegającą w szczególności na sporządzeniu w jej imieniu pism procesowych skierowanych do Sądu Rejonowego w Ł., była uprawniona do przetwarzania danych osobowych Skarżącego.

Generalny Inspektor w kwestionowanym rozstrzygnięciu prawidłowo wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 Prawa o adwokaturze, adwokat obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z udzielaniem pomocy prawnej. Zgodnie z art. 6 ust. 2 i 3 Prawa o adwokaturze, obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie może być ograniczony w czasie (ust. 2). Adwokata nie można zwolnić od obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej co do faktów, o których dowiedział się udzielając pomocy prawnej lub prowadząc sprawę (ust. 3). W związku z tym nie można wyjaśniać okoliczności pozyskania danych Skarżącego przez adw. Panią A. D., która jednak co do zasady jest uprawniona do ich przetwarzania.

Po raz kolejny rozważając zarzut Skarżącego dotyczący udostępnienia jego danych osobowych przez Komisariat Policji w K. na rzecz Pani E. Du., wskazać należy, iż zarzut ten nie potwierdził się w toku niniejszego postępowania. Brak jest bowiem w sprawie jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, by przedmiotowe udostępnienie danych miało w ogóle miejsce. Skarżony ww. podmiot oświadczył w toku postępowania, iż nie udostępniał żadnych danych Skarżącego na rzecz Pani E. Du., zaś Pani E. Du. oświadczyła, iż dane Skarżącego są jej znane od niego samego, gdyż osobiście się jej przedstawił.

Konkludując, nie stwierdzono naruszenia przepisów ustawy w zakresie zarzutu dotyczącego przetwarzania danych Skarżącego przez adw. Panią A. D. i „funkcjonariuszy Komisariatu Policji w K.”, dlatego brak podstaw prawnych do sformułowania przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych jakiegokolwiek nakazu z art. 18 ust. 1 ustawy. Natomiast co do przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Panią E. Du. i Panią M. D. przepisów ustawy się nie stosuje. Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, że poza przedmiotem rozstrzygnięcia organu do spraw ochrony danych osobowych pozostaje konflikt jaki bez wątpienia istnieje pomiędzy Skarżącym, a wskazanymi przez niego osobami.

Ponadto wskazać należy, iż stosownie do art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko konstytucji i ustawom. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym

prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów lub sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku postępowań odwoławczych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2001 r., sygn. akt II S.A. 410/00). Oznacza to, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest uprawniony do oceny prawidłowości toku postępowania sądowego przez sąd.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że jeżeli w opinii Skarżącego wskazane przez niego osoby poprzez swoje działania naruszyły jego dobra osobiste, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, które pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, Skarżący ma prawo wniesienia powództwa cywilnego do właściwego miejscowo sądu powszechnego o zadośćuczynienie za doznane krzywdy. W tym zakresie zastosowanie mają także przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. nr 43 poz. 296 z późn. zm.).

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 31 lipca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-717/12/47253,47256, 47261,47262,47264).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro GIODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).